

Arnhem, 5 januari 2025

Lieve Drie Koningen,

Waar we de decembermaand in onze huid sudderen
tot we ervan walmen, werpen we op nieuwjaarsdag
als hagedisjes ons vel af en omarmen we de nieuwe tijd.

Op Driekoningen verdwijnen decoratie, stal en boom
naar zolder en brandstapel en de ruimte die achterblijft
lijkt groter dan de ruimte die een maand eerder ingenomen was.

Alsof het huis tussen Sinterklaas en Oud&Nieuw
net als wijzelf is uitgedijd.

In die lege cadeauruimte wervelt mijn vrouw rond,
verandert inrichting van woon-, slaap- en kinderkamers,
verschieten muren van kleur en klinkt,
zoals bij anderen *Die Wiener Philharmoniker*,
het zoetgevooid gejang van klopboor en schroefmachine.

Ja, de rechterhanden in ons huis behoren mijn vrouw toe,
net als het timmermansoog, de visie en het geduld.

Vooraf geduld is niet mijn sterkste punt, zegt mijn vrouw,
maar ik ben weer goed in andere dingen, beweert ze,
zoals, eh, schroeven aangeven ofzo.

En terwijl mijn vrouw ons huis verbouwt,
ga ik mijn eigen vel te lijf, met sport en lichaams oefening
want als mijn praktisch nut voor haar beperkt is
kan ik er maar beter goed uitzien.

Het timmermansoog wil ook wat.

In het winterbos, tussen bladrot en natte sneeuw,
ren ik met vogelgeluiden op mijn koptelefoon;
waar de werkelijkheid zich stil houdt
verbeeldt mijn gehoor zich de lente al.

Zonder verbeelding zou ik het donker niet doorkomen.

Onder mijn stappen ontkiemen zaadjes in de koude grond;
in de sloten wachten padden en salamanders rustig af;
egels winterslapen in takkenbergjes; en ei, pop en cocon
beschermen vlinder, tor en regenworm. Alles is er al.

Alles is er al.

De lente ligt op ons te wachten.

Ik hoef alleen geduld te hebben.
Al is dat niet mijn sterkste punt.